

Middelen en voornaamste argumenten

Met het door Iride SpA en Iride Energia SpA (hierna: „verzoekende partijen”) ingestelde beroep wordt opgekomen tegen de beschikking van 8 november 2006 tot beëindiging door de Commissie van de krachtens artikel 88, lid 2, EG ingeleide procedure van onderzoek van de verenigbaarheid met het gemeenschapsrecht van een terugbetaling die Italië voornemens is te verlenen aan AEM Torino voor gestrande kosten in de energiesector ⁽¹⁾.

Verzoekende partijen verzoeken het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen, de beschikking nietig te verklaren, voor zover daarbij de maatregelen tot terugbetaling aan AEM Torino van de gestrande kosten die tijdens het proces van liberalisering van de energiesector zijn opgekomen, als staatssteun worden aangemerkt, en voor zover daarbij de uitkering van steun wordt geschorst tot Italië aan de Commissie het bewijs heeft geleverd dat AEM Torino de eerdere steun die bij beschikking 2003/193/EG inzake de belastingvrijstellingen voor de vroegere *municipalizzate* [gemeentelijke nutsbedrijven] onrechtmatig en onverenigbaar is verklaard (hierna: „beschikking inzake de belastingvrijstellingen”), niet heeft ontvangen, dan wel het bewijs heeft geleverd dat AEM Torino de eerder in het kader van de voornoemde regeling verkregen steun heeft terugbetaald, vermeerderd met rente.

Het beroep is inzonderheid gebaseerd op volgende hoofdoverwegingen:

- a) De betrokken maatregel is geen staatssteun omdat hij niet is gefinancierd uit overheidsmiddelen en geen kosteloos voordeel voor de begunstigden ervan oplevert.
- b) Het arrest Deggendorf ⁽²⁾ is in casu niet van toepassing. De Commissie heeft namelijk niet aangetoond dat was voldaan aan de voorwaarden (inzonderheid het feit dat de vorige maatregelen in voorkomend geval met de nieuwe maatregelen werden gecumuleerd) die volgens de in dat arrest geformuleerde beginselen vervuld moeten zijn voor opschorting van de tenuitvoerlegging van de maatregel. Meer bepaald heeft de Commissie niet uitgelegd op welke manier cumulatieve effecten kunnen ontstaan als gevolg van de steun uit hoofde van de beschikking inzake de belastingvrijstellingen en van steunmaatregelen zoals de *stranded costs* (gestrande kosten) die enkel tot aanpassing strekken en waarvan de effecten dus volledig zijn opgeslorpt in het verleden, waarbij de ten tijde van de geregelde markt opgekomen kosten kunnen worden afgeschreven op de wijze als de ondernemingen zouden hebben gedaan indien de liberalisering van de sector niet had plaatsgevonden voordat deze kosten volledig waren afgeschreven.

⁽¹⁾ PB L 366, blz. 62.

⁽²⁾ Arrest TwD/Commissie van 15 mei 1997, C-355/95 (Jurispr. blz. I-2549).

Beroep ingesteld op 7 februari 2007 — US Steel Košice/Commissie

(Zaak T-27/07)

(2007/C 69/54)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: US Steel Košice sro (Košice, Slowakije) (vertegenwoordigers: E. Vermulst, lawyer, en C. Thomas, solicitor)

Verwerende partij: Commissie van de Europese Gemeenschappen

Conclusies

- nietig te verklaren de beschikking van de Commissie van 29 november 2006 betreffende het nationale plan voor toewijzing van broeikasgasemissierechten, dat Slowakije in overeenstemming met richtlijn 2003/87/EG van het Europees Parlement en de Raad heeft meegedeeld;
- de Commissie te verwijzen in verzoeksters kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster vordert nietigverklaring van de beschikking van de Commissie van 29 november 2006 betreffende het nationale plan voor toewijzing van broeikasgasemissierechten voor de periode 2008-2012, dat Slowakije in overeenstemming met richtlijn 2003/87/EG ⁽¹⁾ heeft meegedeeld.

Tot staving van haar beroep voert verzoekster in de eerste plaats aan dat de bestreden beschikking titel 4, punt 2a, van bijlage XIV bij de Toetredingsakte 2003 ⁽²⁾ schendt, doordat in deze beschikking ten onrechte wordt gesteld dat de voorwaarden waarin deze bepaling voorziet tot en met 2009 kunnen worden toegepast, onafhankelijk van de vraag of Slowakije al dan niet doorgaat met het verlenen aan verzoekster van de belastingvrijstelling die deze lidstaat, in afwijking van de artikelen 87 en 88 EG, tot aan het einde van het belastingjaar 2009 aan verzoekster mag blijven toekennen. Verzoekster stelt dat de beschikking derhalve ook in strijd is met criterium 4 van bijlage III bij richtlijn 2003/87/EG, volgens hetwelk het nationale toewijzingsplan in overeenstemming moet zijn met andere wetgevende instrumenten en beleidsinstrumenten van de Gemeenschap.

Verzoekster beoogt in de tweede plaats dat de bestreden beschikking het vertrouwensbeginsel schendt, doordat de Commissie bij verscheidene gelegenheden bij verzoekster de verwachting heeft gewekt, dat deze erop kon rekenen dat de productiebeperkingen waarin titel 4, punt 2a, van bijlage XIV bij de Toetredingsakte voorziet, niet meer zouden worden toegepast zodra verzoekster niet meer in aanmerking zou komen voor de belastingvrijstelling.

In de derde plaats betoogt verzoekster dat de bestreden beschikking onwettig is, omdat de Commissie, in plaats van haar beperkte taken ingevolge artikel 9, lid 3, van richtlijn 2003/87/EG uit te voeren, een volledig onafhankelijke berekening heeft uitgevoerd van de passende totale emissies in Slowakije en deze aan de Slowaakse Republiek heeft opgelegd. Daarbij heeft de Commissie zich de bevoegdheid van de lidstaten krachtens de artikelen 9 en 11 van richtlijn 2003/87/EG toegeëigend.

Ten vierde voert verzoekster aan dat de bestreden beschikking onwettig is, omdat zij berust op een rigide wiskundige berekening, die werd opgelegd zonder raadpleging van het publiek en geen rekening hield met specifieke factoren die van invloed zijn op de emissies in Slowakije in de periode 2008-2012. Verzoekster is van mening dat deze benadering de artikelen 9, lid 1, en 11, lid 2, van richtlijn 2003/87/EG schendt, alsmede de criteria 1, 2 en 3 van bijlage III bij deze richtlijn en het vertrouwensbeginsel. Verzoekster stelt dat voor zover de Commissie al over enige beoordelingsmarge beschikte, de Commissie bij deze beoordeling een kennelijke fout heeft gemaakt.

Ten slotte betoogt verzoekster dat de bestreden beschikking gebrekkig is wegens misbruik van bevoegdheid, aangezien zij werd gemotiveerd door de wens om emissierechten als zodanig schaars te maken, teneinde de prijzen van deze rechten op te drijven.

(¹) Richtlijn 2003/87/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 oktober 2003 tot vaststelling van een regeling voor de handel in broeikasgasemissierechten binnen de Gemeenschap en tot wijziging van richtlijn 96/61/EG van de Raad (PB L 275, blz. 32).

(²) Akte betreffende de toetredingsvoorwaarden voor de Tsjechische Republiek, de Republiek Estland, de Republiek Cyprus, de Republiek Letland, de Republiek Litouwen, de Republiek Hongarije, de Republiek Malta, de Republiek Polen, de Republiek Slovenië en de Slowaakse Republiek en de aanpassing van de Verdragen waarop de Europese Unie is gegrond (PB L 236, blz. 33).

Beroep ingesteld op 7 februari 2007 — Fels-Werke e.a./Commissie

(Zaak T-28/07)

(2007/C 69/55)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partijen: Fels-Werke GmbH (Goslar, Duitsland), Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH (Aachen, Duitsland) en Spenner Zement GmbH & Co. KG (Erwitte, Duitsland) (vertegenwoordigers: H. Posser en S. Altenschmidt, advocaten)

Verwerende partij: Commissie van de Europese Gemeenschappen

Conclusies

- nietigverklaring van artikel 1, lid 2, van de beschikking van de Commissie van 29 november 2006 betreffende het nationale plan voor de toewijzing van broeikasgasemissierechten waarvan door Duitsland is kennisgegeven overeenkomstig richtlijn 2003/87/EG van het Europees Parlement en de Raad (nummer van het document niet bekendgemaakt), voor zover daarbij de garanties voor toewijzingen uit de eerste handelsperiode die zijn beschreven in hoofdstuk 6.2 van het nationale toewijzingsplan van Duitsland, onder de titels „Bijkomende nieuwe installaties overeenkomstig artikel 11 ZuG 2007” en „Toewijzingen overeenkomstig § 8 ZuG 2007”, met richtlijn 2003/87 onverenigbaar zijn verklaard,
- nietigverklaring van artikel 2, lid 2, van die beschikking, voor zover daarbij aan de Bondsrepubliek Duitsland eisen worden gesteld inzake de toepassing van de garanties voor toewijzingen uit de eerste handelsperiode die zijn beschreven in hoofdstuk 6.2 van het nationale toewijzingsplan van Duitsland, onder de titels „Bijkomende nieuwe installaties overeenkomstig artikel 11 ZuG 2007” en „Toewijzingen overeenkomstig § 8 ZuG 2007”, en daarbij ook wordt gelast, dezelfde vervullingsfactor toe te passen als voor andere vergelijkbare bestaande installaties,
- de Commissie te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeksters bestrijden de beschikking van de Commissie van 29 november 2006 betreffende het nationale plan voor de toewijzing van broeikasgasemissierechten waarvan door Duitsland is kennisgegeven overeenkomstig richtlijn 2003/87/EG van het Europees Parlement en de Raad. In deze beschikking heeft de Commissie kritiek geuit op bepaalde aspecten van het nationale toewijzingsplan voor Duitsland wegens onverenigbaarheid ervan met bijlage III van richtlijn 2003/87 (¹).

Verzoeksters, exploitanten van installaties waarvoor de verplichting tot emissiehandel geldt, betogen dat zij rechtstreeks en individueel worden geraakt door de bestreden beschikking.

Ter onderbouwing van hun beroep voeren zij vier middelen aan.

In de eerste plaats betogen zij dat verweerster het Duitse nationale toewijzingsplan niet meer mocht afwijzen op 29 november 2006, aangezien de daartoe in artikel 9, lid 3, van richtlijn 2003/87 dwingend voorgeschreven termijn reeds was verstreken.

Bovendien stellen verzoeksters, wat de grond van de zaak betreft, dat artikel 9, lid 3, van richtlijn 2003/87, in samenhang met de criteria van bijlage III daarbij, onjuist is toegepast. Volgens hen vormen de door de Commissie bekritiseerde garanties voor toewijzingen voor nieuwe installaties geen steun in de zin van artikel 87, lid 1, EG. De betrokken installaties genieten evenmin een ongerechtvaardigd voordeel.